



ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 309

Συνδρ. έτησ. έν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς ούδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προκληρωμῆς.

Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁφ' Σταδίῳ ἀριθ. 26.

**ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΙΚΟΙ ΛΙΘΟΙ.**

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ

ANNHE E.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Μίαν ἡμέραν ὑπῆγεν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι περὶ τοὺς 100.000 ἀνθρώπων, παρατηροῦντες τὰς προσπάθειάς ὀλίγων ἰσχνῶν ἵππων. Ὁ βοσκὸς ἐσυλλογίσθη ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὰ παιγνίδια ἐκεῖνα, καὶ λοιπὸν ἐξήγαγε τὸν μέγαν λίθον ἐκ τοῦ πύλου του καὶ τὸν ἔθεσεν εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἀμέσως τὰ πράγματα ἐφάνησαν ὅπως καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς θεατὰς, οὕτω δ' εὐχαριστήθη μεγάλως ἐκ τῶν θεαμάτων. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἦτο μικτοῦ χαρακτῆρος, οἱ δὲ θεαταὶ ἐκάθητο πολὺ πλησίον ἀλλήλων, εἰς τὴν στενὸν ὄχλῳρον δ' ἐκείνην θέσιν ὁ βοσκὸς ἔχασε τὸν μαγικὸν του λίθον καὶ ἀμέσως ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρώτην φυσικὴν διανοητικὴν του κατάστασιν. Δὲν εἶχε πλέον τὴν εὐφυσίαν τὴν ἀναγκαίαν πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀπομεινάντων θησαυρῶν του καὶ ἀμέσως ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας ὠραίας, ἀλλ' ἀσυνειδήτου γυναικὸς, ἣτις ἔπαιζε μὲ τὰ αἰσθητάτα του, διήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν του δι' ἄλλων ἐραστῶν καὶ ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ τὸν ἐμπλέξῃ εἰς ἔρηδας, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦτο ἡ ἀπόλεια καὶ τοῦ ἄλλου μαγικοῦ λίθου, τῆς ὠραιότητος. Ταῦτα δὲ ἐπανήγαγον τὴν πρώτην του χολῶτητά!

Δὲν τῷ ἀπέμεινεν ἤδη εἰμὴ ὁ λίθος τοῦ πλοῦτου καὶ τοῦτον ἀπεφάσισε νὰ διατηρήσῃ. Ὅθεν ἐκράτει πάντοτε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλάκιόν του προσεῖχ ἑμὴ τις τοῦ τὸν ἀφαιρέσῃ. Τοῦτο παρατηρήσαντες τινὲς ἐκ τῶν πρώτων συντρόφων του, τὸν ἐστενωχώρησαν μίαν ἡμέραν εἰς μίαν γωνίαν καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν κατώρθωσε νὰ ἀπάσῃ τὸν λίθον τοῦτον ἀπὸ τῆς χειρὸς του. Ὁ βοσκὸς ἐγνώριζεν, ὅτι ἐὰν ἔχανε καὶ αὐτόν, θὰ ἔχανε τὸ πᾶν. Ὅθεν ἐτρέψε κατόπιν του καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν συλλάβῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἰδὼν, ὅτι θὰ τῷ ἀφῆρει τὸν λίθον, τὸν ἐρρίψεν εἰς τὸν παρακείμενον ποταμὸν, ὅπου ὁ βοσκὸς ἐβυθίσθη ἀμέσως ἐλπίζων νὰ τὸν ἀναλάβῃ. Δυστυχῶς δι' αὐτὸν τὸ ρεῦμα ἦτο τόσοσν δρμητικόν, ὥστε

τὸν παρέσυρε καὶ θὰ ἐπνίγετο, ἂν μὴ διαβάτης τις δὲν τὸν ἔσωζεν ἐκ τοῦ θανάτου ἀναίσθητον.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, εὐρέθη πάλιν εἰς τὴν πατρίδα του φέρων τὸν ποιμενικὸν του σάκκον καὶ χωλὸς ὀδηγῶν τὸ μικρὸν του ποιμνιον εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἡμέραν τινὰ, κουρασμένοι καὶ τεθλιμμένοι, κατεκλίθη ὑποκάτω ἀπὸ μίαν δρυὶν καὶ ἀμέσως ἀπεκοιμήθη.

Μετ' ὀλίγον ὁμως ἀφυπνίσθη ἀπὸ τὴν μελωδικὴν φωνὴν τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου κοσσίφου, ὅστις τῷ ὠμίλησεν ὡς εἴης :

«Ἐ! φίλε μου, πῶς ἐδῶ πάλιν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ;»

«Τί νὰ σοὶ εἶπω, κυρά μου, ἐμουρμούρισεν ὁ βοσκὸς, — ἔχασα τὸν λίθον τῆς εὐφυσίας, διότι προσεπάθησα νὰ ζήσω χωρὶς αὐτοῦ, — ἔχασα τὸν λίθον τῆς ὠραιότητος, διότι ἐνεπιστεύθην εἰς ἀπίστους γυναῖκας, — ἔχασα τὸν λίθον τοῦ πλοῦτου, διότι ἔκαμα κακὴν χρῆσιν τοῦ πλοῦτου μου, καὶ τώρα εἶμαι εἰς χειροτέραν κατάστασιν παρὰ πρότερον, διότι τότε δὲν ἐγνώριζα τίποτε περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀχρείότητος αὐτοῦ, ἐνῶ τώρα γνωρίζω τὰ πάντα ! Ἀλοίμονον !

— «Κύτταξε κάτω εἰς τοὺς πόδας σου, — εἶπεν ἡ πετεινονηρῆς· ἐκεῖ κείνται οἱ τρεῖς σου λίθοι· λαβε τους καὶ φέρθητι φρονιμώτερον.

— Ὅχι, ὄχι, σὲ εὐχαριστῶ, — εἶπεν ὁ βοσκὸς, — ἀγαπητῆ μοι κυρία. Δὲν θέλω πλέον τοὺς λίθους τούτους.

— Ἐκλεξον τοὐλάχιστον τρία ἄλλα δῶρα ἀντὶ τούτων, — ἐπρόσθεσε τὸ πετηνόν.

— Ἀφοῦ εἶσαι τόσοσν καλὴ, θὰ κάμω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Λοιπὸν ἀντὶ τοῦ λίθου τῆς εὐφυσίας ἐβάλειψον ἀπὸ τὴν μνήμην μου ὅλον τὸ παρελθόν—ἀντὶ τοῦ λίθου τῆς ὠραιότητος δός μοι εἰρήνην — καὶ ἀντὶ τοῦ λίθου τοῦ πλοῦτου δός μοι αὐτάρκειαν.

— Ὁραία, ἐφώνησε τὸ πετηνόν ! Σὲ διαβεβαίω δὲ ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Σολομῶντος μέχρι σήμερον ποτὲ δὲν εἶδον καλλιτέραν ἐλόγησιν! Γεννηθῆτω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Καὶ ὁ βοσκὸς ἀμέσως ἀπήλαυσε ὅτι ἐζήτησε καὶ ἔζησεν ἔκτοτε εὐτυχῆς. Ἀναγνώστα, λαβε ἐν μᾶθημα ἐκ τοῦ μύθου τούτου τοῦ βοσκοῦ.